

styrket indsats, en egentlig kamp mod narkoen. Handlingsplanen skal udstikke mål og midler til opnåelse af konkrete resultater inden for forebyggelse, social behandling, lægelig behandling, retshåndhævelse og behandling af kriminelle stofmisbrugere.

Regeringen vil altså hellere tage kampen mod narkotikamisbruget op end kaste håndklædet i ringen, som etablering af fixerum jo, når alt kommer til alt, er udtryk for, og efterfølgende blive konfronteret med nye krav om en endnu mere konsekvent skadereduktion, der uvægerligt vil underminere narkotikapolitikens grundlag.

Jeg vil gerne sige, at regeringen er helt på det rene med, at man ikke kan slå forslagsstillerne bag dette beslutningsforslag i hartkorn med tilhængere af en egentlig legalisering af narkotika, det skal jeg nok dy mig for at gøre. Men omvendt er der jo ikke skyggen af tvivl om, at tilhængere af legalisering af brugen af narkotika til rusformål vil betragte det som en landvinning af dimensioner, hvis det skulle lykkes at lovliggøre de fixerum, som beslutningsforslaget jo reelt handler om, selv om man så til lejligheden har valgt at besmykke det gamle forslag om fixerum med en ny overskrift.

Der er heller ikke tvivl om, at man fra legaliseringsstilhængernes side vil udnytte enhver mulighed for yderligere liberalisering ved at påpege nye inkonsekvenser i narkotikapolitikken efter en lovliggørelse af fixerum. For det er jo ikke sådan, at man ved at følge forslaget her har trukket en klar streg.

Når det er sagt, vender jeg mig til teksten i beslutningsforslaget, og jeg citerer fra bemærkningerne:

»For det tredje må personalet ikke direkte hjælpe med indtagelsen af ulovlig narkotika.«

Her leverer forslagsstillerne jo selv det første klokkeklare eksempel på en inkonsekvens. Man frasiger sig jo ved at sætte grænsen dér en helt oplagt mulighed for at øge beskyttelsen af stofmisbrugerne imod risikoen for skader, stik imod den erklærede hensigt med beslutningsforslaget. Folketinget får ikke nogen forklaring på, hvorfor grænsen lige går dér.

Kl. 11.50

Et andet eksempel: Hvorfor skal det være en betingelse, at brugerne af fixerummet lader sig registrere? Enhver afvisning af en narkoman vil jo betyde, at man henviser stofmisbrugeren til at fixe på et sted og på en måde, der øger risikoen for skader, igen stik imod hovedformålet bag be-

slutningsforslaget. Hensynet til videnskabelig evaluering kan da ikke gå forud for hensynet til stofmisbrugeren, eller kan det?

Det er jo også nærliggende at spørge, hvorfor der ikke i fixerummet skal være mulighed for at få testet styrken og renheden af det stof, man skal til at indtage, det ville da også være en konsekvent form for skadereduktion, i stedet for at vente passivt på, at en stofmisbruger uforvarende kommer til at tage en overdosis eller bliver syg af et urent stof.

Man kunne også spørge, om ikke fixerumme burde udbygges med en opsøgende tjeneste, som kunne hjælpe de allerhårdest belastede stofmisbrugere, der på grund af deres tilstand ikke er i stand til at møde frem i et fixerum.

Dilemmaet bliver endnu mere klart, når man stiller spørgsmålet: Hvis det offentlige etablerer fixerum, hvorfor skal det offentlige så ikke også simpelt hen udlevere heroinen, i stedet for fortsat at lade stofmisbrugeren være henvist til at begå kriminalitet eller prostituere sig for at kunne skaffe heroinen på det illegale marked, for dernæst at skabe et helle, hvor heroinen kan injiceres lovligt?

Regeringen efterlyser derfor fra forslagsstillerne nogle rationelle begrundelser for at fravælge sådanne yderligere skadereducerende skridt.

Forslagsstillerne har forsøgt at trække nogle grænser, men uanset hvor grænserne trækkes, vil de være inkonsekvente i forhold til et overordnet mål om skadereduktion, og dermed er forslaget her et udtryk for en glidebane i retning af en legaliseringspolitik.

Bærende for tanken om fixerum er jo, at hensynet til skadereduktion må have absolut forrang. Problemet er, at en helt konsekvent forfølgelse af dette hensyn kolliderer med det, der er kernen i den danske narkotikapolitik, nemlig imødegåelsen af al ikkemedicinsk og ikkevidenskabelig anvendelse af narkotika.

Med en beslutning om etablering af fixerum vil man derfor uvægerligt komme til at runde et skarpt hjørne, man vil komme til at lukke op for en fundamental omdefinering af narkotikapolitikken. Det er set med regeringens øjne hovedproblemet med beslutningsforslaget.

På den baggrund er det jo ikke synderlig overraskende, at problemstillingen med fixerum rammer lige ned i kernen af FN's narkotikakonventioner, om end jeg ikke skal gøre denne debat til et spørgsmål om internationale konventioner. Jeg vil blot stilfærdigt sige, at forslagsstillerne øjensynlig slet ikke er opmærksomme på